

Arrest

nr. 242 852 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 januari 2020 waarin verzoeker uitgesloten wordt van het voordeel van een medische regularisatie op grond van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. STAES, die loco advocaat J. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker heeft de Russische nationaliteit. Hij komt het Rijk binnen op 14 april 2004 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

Op 14 april 2004 beslist de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. De verzoeker dient tegen deze

beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie. Op 24 juli 2006 oordeelt de Vaste Beroepscommissie dat het beroep ontvankelijk, maar ongegrond is.

Op 10 augustus 2006 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 oktober 2007 wordt verzoeker door het Hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel wegens mededaderschap aan afpersing bij nacht en bendevoorming.

Door de minister van Binnenlandse Zaken wordt op 17 december 2007 een ministerieel besluit van terugwijzing genomen ten aanzien van verzoeker.

Op 8 januari 2008 wordt verzoeker opnieuw bevolen het grondgebied te verlaten, met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker heeft vervolgens België verlaten, om in Nederland een asielaanvraag in te dienen. Hij wordt overgenomen door België in het kader van de Dublin-Verordening.

Op 6 april 2010 wordt verzoeker, ingevolge zijn tweede asielaanvraag, erkend als vluchteling. Het ministerieel besluit tot uitzetting wordt opgeheven.

Verzoeker wordt hierna verschillende keren veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen en te Dendermonde.

Op 24 mei 2016 beslist de commissaris-generaal om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken. Na beroep bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de vluchtelingenstatus bij arrest nr. 177 066 van 27 oktober 2016.

Op 28 november 2016 gelast de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Antwerpen de internering van de verzoeker.

Op 22 juni 2017 beslist de verwerende partij om verzoekers recht op verblijf te beëindigen. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indient wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 205 624 van 21 juni 2018.

Verzoeker dient op 22 oktober 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Met de bestreden beslissing van 3 januari 2020 wordt hij uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, onder de volgende motivering:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.10.2019 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

Dat hij veroordeeld werd omwille van feiten tegen de openbare orde, m.n.:

-Betrokkene werd op 06.07.2007 opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van afpersing, als mededader; deelname aan bendevoorming, bij nacht, feiten

waarvoor hij op 24.10.2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3jaar met uitstel van 5 jaar voor 18 maanden.

-Betrokkene werd op 19.12.2008 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen, namelijk een jachtmes, zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen; aan bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde, door gebaren of zinnebeelden, met een aanslag tegen personen of eigendommen. Dit feit pleegde hij op 08.06.2007.

-Betrokkene werd op 18.02.2009 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een jachtmes met vouwlemmet. Dit feit pleegde hij op 28.03.2007.

-Betrokkene werd op 01.04.2009 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een jachtmes met vouwlemmet, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij op 11.04.2008.

-Betrokkene werd op 07.12.2010 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met onmiddellijke aanhouding daar hij zich schuldig gemaakt heeft aan winkeldiefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij tussen 05.11.2009 en 06.08.2010.

-Betrokkene werd op 02.03.2011 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij op 19.11.2010.

-Betrokkene werd op 20.12.2011 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij op 19.09.2010.

-Betrokkene werd op 02.10.2012 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij op 04.05.2009.

-Op 28.11.2016 werd de internering gelast door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Antwerpen uit hoofde van belaging, in staat van wettelijke herhaling. Deze feiten pleegde hij tussen 30.09.2015 en 05.08.2016.

Uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene door van zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving. Bijgevolg wordt hij uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4 §2."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voert verzoeker de volgende schendingen aan:

"Schending art. 14 Richtlijn 2011/95. Schending van art. 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 62 § 2 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van het evenredigheidsbeginsel."

Het middel wordt uiteengezet in vier middelonderdelen, die luiden als volgt:

"Eerste onderdeel

4.

Verweerder stelt dat verzoeker bij toepassing van art. 9ter Vw. wordt uitgesloten van het voordeel van vernoemd art. 9ter Vw.

Er zouden ernstige redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene handelingen heeft gepleegd bedoeld in art. 55/4 Vw. . Verder wordt verwezen naar art. 55/4, §2 en wordt gesteld dat hij door zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving.

Verzoeker stelde hierover in zijn aanvraag het volgende:

"Geen uitsluiting onder art. 9ter, §4 Vw.

Verzoekers vluchtelingenstatus werd per beslissing dd. 24.05.2016 ingetrokken en zijn verblijfsrecht werd middels de beslissing van 22.06.2017 beëindigd, op basis van art. 55/3/1 Vw. en art. 21 Vw.

Art. 9ter, §4 Vw. vermeldt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van art. 9ter Vw., wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 Vw.

Art. 55/4 luidt:

Art. 55/4. § 1 Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
- c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.

§ 2. Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.

§ 3. Een vreemdeling kan worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus als hij, vóór zijn aankomst op het grondgebied, een of meerdere misdrijven heeft gepleegd die niet onder het toepassingsgebied van paragraaf 1 vallen en kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf als ze in het Koninkrijk waren gepleegd, voor zover de vreemdeling zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om te ontsnappen aan straffen die voortvloeien uit die misdrijven.

§ 4. Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

Verzoeker heeft duidelijk geen feiten in de zin van §1, a) en b) gepleegd. Mocht de Dienst Vreemdelingenzaken menen dat verzoeker een ernstig misdrijf in de zin van art. 55/4, §1, c) Vw. heeft gepleegd, dan betwist verzoeker dit. Uiteraard heeft verzoeker ernstige fouten gemaakt maar hij beging geen fouten in de zin van art. 55/4, §1, c) Vw.

De memorie van toelichting over deze bepaling verwijst voorde betekenis van 'ernstig misdrijf' naar het UNHCR-handboek. Dat wijst erop dat het begrip "misdrijf" in verschillende rechtsstelsels een andere betekenis heeft. Enkel doodslag of een ander feit waarop een zeer zware straf staat, komt in aanmerking volgens het UNHCR. Dus geen lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, ook niet wanneer ze in het strafrecht van de staat als "misdrijf" omschreven zijn.

Volgens EASO kunnen één of meerdere van deze criteria de beoordeling vorm geven:

- de aard van het feit; zoals de mate van geweld of het gebruik van een dodelijk wapen de maximum- of opgelegde straf
- de werkelijke schade voor het slachtoffer of de eigendom
- de toegepaste procedureregels bij de vervolging, zoals de kwalificatie in het strafrecht.

Ook de omstandigheden van de feiten en de situatie van de dader spelen een rol om de ernst en de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene te beoordelen. Hij moet het misdrijf bewust gepleegd hebben of er op substantiële wijze aan bijgedragen hebben.

Verzoeker pleegde niet zo'n feiten. Bovendien werd hij geïnterneerd en kan hij dus niet worden beschouwd als iemand die 'bewust' dergelijke feiten pleegde. Uitsluiting uit art. 9ter en 55/4 Vw. is een uitzondering en moet restrictief worden toegepast. Verzoeker kan derhalve niet worden uitgesloten van de mogelijkheid tot het verkrijgen van een medische regularisatie."

Verweerder vermeldt in bestreden beslissing helemaal niets over het bovenstaande. Dit vormt reeds een schending van de materiële motiveringsplicht. Hij antwoordt ook niet op de gegeven elementen.

Tweede onderdeel

5.

Verweerder verwijst naar art. 55/4, §2 Vw. en stelt dat betrokkene de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving.

Art. 55/4§ 2 Vw. luidt als volgt: Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt. §2 vermeldt niets over de openbare orde zodat verzoeker er maar vanuit moet gaan dat verweerder wil stellen dat hij een gevaar vormt voor de samenleving.

Art. 55/4 Vw. heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire bescherming. Ook als het gaat over een aanvraag 9ter dient dit op dezelfde wijze te worden beoordeeld.

Deze bepaling werd ingevoerd door de wet van 10 augustus 2015.

In het wetsontwerp ter invoering van deze wet wordt gesteld:

"De uitdrukking "redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de samenleving" werd in de Nederlandse tekst aangepast naar "een gevaar vormen voor de samenleving", conform de bewoordingen van artikel 14.4, b) van de richtlijn. In de Franstalige tekst werd de uitdrukking "existe des motifs raisonnables de le considérer comme un danger pour la société" vervangen door "constitue un danger pour la société". Merk op dat het woord "menace" uit de Franstalige versie van artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU niet werd overgenomen, maar er de voorkeur werd aan gegeven om het woord "danger" te gebruiken zoals in de Nederlandstalige en Engelstalige versie van Richtlijn 2011/95/EU;

(...)

Opdat de maatschappij asiel zou blijven aanvaarden, moet de wet echter bepalen dat de asielzoekers die een gevaar vormen voor de samenleving, omdat zij definitief veroordeeld werden voor een bijzonder ernstig misdrijf, of omdat er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, geen internationale bescherming in België kunnen genieten.

(...)

Ook andere lidstaten van de EU hebben artikel 14.5 van Richtlijn 2011/95/EU in hun nationaal recht omgezet en kunnen dus in geval van gevaar voor de samenleving of de nationale veiligheid, naar gelang van het geval, de toegang tot het grondgebied weigeren, de asielaanvraag weigeren of de status verbonden aan de erkenning als vluchteling weigeren, uitsluiten van internationale bescherming of de status intrekken. Dit is het geval voor de volgende lidstaten: Oostenrijk, Duitsland, Ierland, Nederland, Zweden, Denemarken en het Verenigd Koninkrijk. Ook Noorwegen en Zwitserland passen dit principe toe.

(...)

Ten eerste moet het CGVS de asielzoeker uitsluiten die een bedreiging vormt voor de samenleving of de nationale veiligheid. Dit nieuwe geval van uitsluiting is niet volledig nieuw, aangezien het huidige

artikel 52/4 het mogelijk maakt, elke asielzoeker die een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, uit te sluiten van de asielprocedure en dus van subsidiaire bescherming.

Er wordt gewag gemaakt van een omzetting van art. 14.5 van Richtlijn 2011/95.

Art. 14, lid 4 en 5 van Richtlijn 2011/95 luiden als volgt:

4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

- a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;
- b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. De lidstaten mogen onder de in lid 4 omschreven omstandigheden besluiten geen status te verlenen aan een vluchteling wanneer nog geen besluit in die zin is genomen.

Op basis van het bovenstaande blijkt duidelijk dat 'gevaar voor de samenleving' een Europeesrechtelijk begrip is en dient te worden geïnterpreteerd als 'gevaar voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Uitsluitingsgronden voor internationale bescherming hebben immers altijd verband met een ernstig misdrijf.

Het gegeven van verweerder nergens verwijst naar een 'ernstig misdrijf' en enkel spreekt over feiten tegen de openbare orde, is reeds een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van art. 55/4 Vw.

Nochtans dient er volgens UNHCR sprake te zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf om te kunnen spreken van een gevaar voor de samenleving. Ook dient er te worden gekeken of er sprake is van een actueel of toekomstig gevaar. Zie hierover ook arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016 van de Raad van State".

Bovendien is door verweerder nergens een beoordeling gebeurd van het ernstige karakter van deze feiten. Er wordt ook nergens verwezen naar een beoordeling van de feiten. Het enige dat verweerder doet is het oplijsten van verschillende veroordelingen. Om de beoordeling te kunnen maken, moet er immers rekening worden gehouden met verschillende elementen. Zoals EASO (maar ook UNHCR) stelt, kunnen één of meerdere van deze criteria de beoordeling vorm geven (zie stuk 3):

- de aard van het feit, zoals de mate van geweld of het gebruik van een dodelijk wapen
- de maximum-of opgelegde straf
- de werkelijke schade voor het slachtoffer of de eigendom
- de toegepaste procedureregels bij de vervolging, zoals de kwalificatie in het strafrecht.

Dat er verschillend criteria zijn om te beoordelen of er sprake is van zo'n misdrijf, wordt ook zo bevestigd in arrest C-369/17 van het Hof van Justitie. Dergelijke beoordeling gebeurde niet.

Derde onderdeel

7.

In bestreden beslissing worden kort de veroordelingen opgesomd, telkens met de datum van veroordeling en de opgelopen straf. Gelet op de summiere wijze waarop verweerder motiveert, kan men zich zelf afvragen of verweerder wel kennis heeft van de inhoud van de diverse vonnissen en arresten, hetgeen onontbeerlijk is voor de beoordeling van het gedrag in het kader van de notie 'gevaar voor de samenleving'.

Wanneer de vonnissen en arresten niet in het administratief dossier zijn gevoegd, is het bovendien onmogelijk voor de Raad om een beoordeling te maken van de zwaarwichtigheid van de feiten en correcte beoordeling van het eventuele gevaar voor de samenleving.

Zie RvV arrest nr. 144 175 van 27 april 2015 (eigen onderlijning):

"De Raad merkt op dat de bestreden beslissing verwijst naar een enkele correctionele veroordeling en dat de vage verwijzingen naar "misdadige activiteiten" en "crimineel gedrag" niets wezenlijks toevoegt

aan die motivering. Waar wordt verwezen naar het feit dat de gepleegde winkeldiefstal een economisch winstgevend karakter heeft, rijst de vraag of niet elke diefstal uit winstbejag voorkomt. Dit motief voegt evenmin iets toe aan de vaststelling dat verzoeker diefstal heeft gepleegd. Aan het administratief dossier werd niet het vonnis toegevoegd op basis waarvan verzoeker werd veroordeeld, zodat niet kan worden nagegaan hoe zwaarwichtig de feiten waren die tot de veroordeling hebben geleid. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn annulatiebevoegdheid ex artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, niet toe deze beoordeling over te doen.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot tien maanden gevangenisstraf wegens winkeldiefstal. Uit de overige motieven blijkt niet dat, zoals hoger gesteld, werd overgegaan tot een individueel onderzoek, rekening houdend met alle elementen van de zaak. Aldus kan niet aan de hand van de motieven in de bestreden beslissing worden vastgesteld waarop de keuze van de termijn van zes jaar berust. In die mate is het middel gegrond."

Indien de beslissingen zich niet in het administratief dossier bevinden, dan kan de Raad geen beoordeling uitvoeren van de redelijkheid van bestreden beslissing en is een schending van de materiële motiveringsplicht.

Vierde onderdeel

8.

Verweerder somt een aantal veroordelingen op, besluit kort dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving en dat hij wordt uitgesloten van 'het voordeel van de medische regularisatie'.

Nergens wordt er rekening gehouden met de andere elementen die in het verzoekschrift zijn opgenomen, zoals o.a. zijn actuele medische toestand, het gegeven dat hij onmogelijk terug kan keren naar zijn land van herkomst, ophouden van middelengebruik, dat hij zonder verblijfsstatuut geen perspectief heeft om vrij te komen,...

Bovendien pleegde hij al de feiten waarvoor hij veroordeeld werd vóór de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op 24 mei 2009 kreeg hij immers de vluchtelingenstatus. Zijn laatste feit waarvoor hij strafrechtelijk veroordeeld werd pleegde hij op 04.05.2009.

Voor de feiten uit 2015-2016 werd hij geïnterneerd en hij kreeg dus geen straf, net omwille van zijn medische/psychiatrische toestand. Dit doet bovendien een ander licht schijnen op de eerdere veroordelingen: zijn psychiatrische toestand was immers essentieel. Er werd namelijk geoordeeld dat verzoeker op het ogenblik van de beslissing aan een geestesstoornis lijdt die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden tenietdoet of ernstig aantast.

Inmiddels wordt hij al enkele jaren opgevolgd in het FPC. Hiermee wordt ook geen rekening gehouden. Er werd immers geen enkele afweging gedaan.

Nochtans werd in de parlementaire voorbereiding gesteld dat er een proportionaliteitstoets dient te gebeuren:

Uit de memorie van toelichting blijkt met betrekking tot het begrip "ernstig misdrijf" het volgende: "dat de bewoordingen van artikel 17 van richtlijn 2004/83/ EG van 29/4/2004 werden overgenomen, die niet noodzakelijk aansluiten bij het Belgisch strafrechtelijk classificatiesysteem. Verder kan voor de invulling van het begrip «ernstig misdrijf» mutatis mutandis verwezen worden naar de punten 155 tot 158 van de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés», uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands):

(...)156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de peser le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'infraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison de très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable. Si les persécutions que l'on craint sont moins graves, il sera nécessaire de tenir compte de la nature du crime ou des crimes qui sont présumés avoir été commis afin d'établir si le demandeur du statut de réfugié ne cherche pas en réalité à se soustraire à la justice ou si le fait qu'il est un délinquant ne l'emporte pas sur sa qualité de réfugié de bonne foi.

157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes circonstances aggravantes, telles que, par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore a bénéficié d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels du demandeur l'emportent sur les autres considérations.(...)" (Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 109-110)

Uw Raad stelde hierover nog het volgende in arrest 224 254:

"Uit de ratio legis van artikel 55/4 van vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij wanneer zij overweegt een vreemdeling uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van deze wet, rekening moet houden met de elementen, vermeld in de paragrafen 156 en 157 van het UNHCR-handboek, en moet aantonen dat de strafrechtelijke antecedenten van verzoeker opwegen tegen andere overwegingen.

Samengevat blijkt hieruit dat bij toepassing van deze uitsluitingsclausule de pro's en contra's worden afgewogen, rekening houdend met de aard van de inbreuk in verhouding tot de door de verzoeker aangevraagde bescherming. Daarbij moet rekening gehouden worden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, zoals het bestaan van eerdere inbreuken, het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, e.d., alsook het risico voor het leven of de vrijheid van de verzoeker. "

Door de totale afwezigheid van een dergelijke proportionaliteitstoets, is er sprake van een schending van art. 9ter en 55/4 Vw."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 14 richtlijn 2011/95, van de artikelen 9ter en 55/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 §2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij in zijn aanvraag reeds inging op artikel 55/4 van de vreemdelingenwet en uiteen heeft gezet dat hij geen feiten heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4 §1, c van de vreemdelingenwet. Hij verwijt de verwerende partij hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Artikel 55/4 §2 van de vreemdelingenwet zou het gevaar voor de openbare orde niet vermelden. Omdat enkel verwezen wordt naar feiten tegen de openbare orde en nergens wordt verwezen naar een ernstig misdrijf, zou volgens hem de motiveringsplicht en artikel 55/4 van de vreemdelingenwet zijn geschonden.

Er zou geen beoordeling zijn gemaakt van het ernstige karakter van de feiten. Volgens UNHCR zou er sprake moeten zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf om te kunnen spreken van ene gevaar voor de samenleving.

Hij verwijt de verwerende partij een loutere opsomming te geven van de veroordelingen.

De vonnissen zouden zich niet in het administratief dossier bevinden.

Er zou geen rekening gehouden zijn met zijn medische situatie nu hij voor de feiten uit 2015-2016 werd geïnterneerd wat een ander licht doet schijnen op zijn eerdere veroordelingen. Er werd ook geen rekening gehouden met zijn opvolging in het FPC.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in casu toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet en dat in de bestreden beslissing vermeld wordt dat toepassing wordt gemaakt van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4."

Artikel 55/4, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat :

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;(…)"

Verzoekers analyse kan niet worden bijgetreden. Daar waar artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet verwijst naar handelingen gepleegd zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, heeft de wetgever uitsluitend de bedoeling gehad om te verwijzen naar de in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet opgesomde misdrijven en handelingen.

Uit niets blijkt dat het de bedoeling was van de nationale wetgever om de procedure vervat in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet ten volle toe te passen telkens wanneer er overwogen wordt om een vreemdeling uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande wordt verwezen naar de voorbereidende werken bij de Wet van 29.12.2010 tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, waaruit blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is geweest om de procedure medische regularisatie en procedure internationale bescherming strikt van elkaar te onderscheiden.

Zie ter zake:

"Het verschil inzake het bewijs van identiteit tussen de aanvrager van subsidiaire bescherming die een ernstige ziekte inroept en de aanvrager van subsidiaire bescherming gebaseerd op artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 wordt gerechtvaardigd door de keuze van de wetgever in 2007 bij de omzetting van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. De wetgever heeft inderdaad beslist om het onderzoek van de procedure tot toekenning van een verblijfsvergunning om medische redenen toe te vertrouwen aan de Dienst vreemdelingenzaken in het kader van een procedure tot regularisatie van verblijf en deze met betrekking tot de subsidiaire bescherming (behalve medische redenen) aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag. De asielprocedure laat toe om de identiteit vast te stellen tijdens een gehoor voor het CGVS, terwijl de procedure 9ter een schriftelijke procedure betreft die noodzakelijkerwijs gebaseerd is op documenten die worden voorgelegd." (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0771/001, p. 146.)

Door te oordelen dat artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet in het licht van de ratio legis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd, miskent verzoeker de duidelijke bedoeling van de wetgever.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 december 2014 in de zaak C-542/13 (arrest M'BODJ), de Raad van State (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778, RvS 5 december 2014, nrs. 229.072 en 229.073) en het Grondwettelijk Hof (arrest 13/016 van 27 januari 2016), dient opgemerkt te worden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een zuiver nationale bepaling betreft. Terwijl artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet strikt nationale wetgeving is, is dit verschillend van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dat mee de omzetting vormt van de Richtlijn 2004/83/EG.

Dientengevolge behoeft de regularisatieprocedure vervat in artikel 9ter Vreemdelingenwet als strikt nationaalrechtelijke procedure geen interpretatie in het licht van internationale organisaties of richtlijnen.

Door het tegendeel aan te nemen gaat verzoeker in tegen artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker zijn standpunt onderbouwt door de verwijzing naar de paragrafen 156 en 157 van het UNHCR-handboek kan ten overvloede nog worden opgemerkt dat de richtlijnen uit dit handboek hoe dan ook niet gebruikt kunnen worden om artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te interpreteren.

Uit het voorwoord van dit handboek blijkt immers duidelijk dat dit document bedoeld is als leidraad voor de toepassing van het begrip vluchteling. Het handboek wil een belangrijke referentie zijn voor het bepalen van de vluchtelingenstatus.

Zie dienaangaande:

"The Handbook and the Guidelines are intended to guide government officials, judges, practitioners, as well as UNHCR staff applying the refugee definition. It is hoped that they will continue to provide an important reference for refugee status determination around the world and help resolve variations in interpretation." (UNCHR, Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, Genève 2011, p. 2, hyperlink:https://emnbelgium.be/sites/default/files/publications/unhcr_handbook_dec._2012.pdf)

Vrije vertaling: "Het handboek en de richtlijnen zijn bedoeld als leidraad voor ambtenaren, rechters, beoefenaars en UNHCR-medewerkers die de definitie van vluchteling toepassen. Het is te hopen dat ze een belangrijke referentie voor zullen bieden voor de bepaling van de vluchtelingenstatus over de hele wereld"

Door artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet te interpreteren in het licht van het UNCHR-handboek, wordt het handboek afgewend van zijn eigenlijke doeleinden.

In casu vermeldt de bestreden beslissing:

"Redenen:

Dat hij veroordeeld werd omwille van feiten tegen de openbare orde, m.n.:

-Betrokkene werd op 06.07.2007 opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van afpersing, als mededader; deelname aan bendevorming, bij nacht, feiten waarvoor hij op 24.10.2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar voor 18 maanden.

-Betrokkene werd op 19.12.2008 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen, namelijk een jachtmes, zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen; aan bedreigingen onder een bevel of onder een voorwaarde, door gebaren of zinnebeelden, met een aanslag tegen personen of eigendommen. Dit feit pleegde hij op 08.06.2007.

-Betrokkene werd op 18.02.2009 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een jachtmes met vouwlemmet. Dit feit pleegde hij op 28.03.2007.

-Betrokkene werd op 01.04.2009 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden uit hoofde van een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een jachtmes met vouwlemmet, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij op 11.04.2008.

-Betrokkene werd op 07.12.2010 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met onmiddellijke aanhouding daar hij zich schuldig gemaakt heeft aan winkeldiefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij tussen 05.11.2009 en 06.08.2010.

-Betrokkene werd op 02.03.2011 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij op 19.11.2010.

-Betrokkene werd op 20.12.2011 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden uit hoofde van diefstal, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij op 19.09.2010.

-Betrokkene werd op 02.10.2012 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, in staat van wettelijke herhaling. Dit feit pleegde hij op 04.05.2009.

-Op 28.11.2016 werd de internering gelast door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Antwerpen uit hoofde van belaging, in staat van wettelijke herhaling. Deze feiten pleegde hij tussen 30.09.2015 en 05.08.2016.

Uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene door van zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving. Bijgevolg wordt hij uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4 §2." Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager per definitie wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van Vreemdelingenwet zodra de Minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Dit blijkt ook uit de voorbereidende werken bij artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet:

"Bij wijze van antwoord op de opmerking van de Raad van State dat, in tegenstelling tot dat wat voorzien is voor de andere begunstigen van de subsidiaire bescherming, niet wordt voorzien in de mogelijkheid om het statuut van de betrokken personen op te heffen of in te trekken, wordt artikel 9ter aangevuld met een § 4 betreffende de gevallen waarin de betrokken vreemdeling wordt uitgesloten van het bekomen voordeel (zie verder het commentaar op artikel 55/4 ingevoegd door dit ontwerp). Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM." (Parl. Hand. Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 36) Door ervan uit te gaan dat artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de Minister de verplichting oplegt om de aanvraag van de vreemdeling op zijn merites te onderzoeken wanneer vaststaat dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt de uitdrukkelijke wil van de wetgever miskend. Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3.1. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

De verwerende partij heeft, onder verwijzing naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen en de internering die ten slotte op 28 november 2016 werd gelast door de KI van het Hof van Beroep van Antwerpen uit hoofde van belaging, in staat van wettelijke herhaling, voor feiten gepleegd tussen 30 september 2015 en 5 augustus 2016, geoordeeld dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving, zodat hij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”

2.1.3.2. Verzoeker betoogt in zijn eerste middelonderdeel dat hij in zijn aanvraag had toegelicht waarom hij niet kon worden uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat hierop in de bestreden beslissing niet werd geantwoord.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag, zoals die ook werd geciteerd in het verzoekschrift, inderdaad heeft gepleit voor een niet-uitsluiting. Echter, hij heeft dat slechts gedaan in het licht van artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet. Zo stelde hij uitdrukkelijk:

“Verzoeker heeft duidelijk geen feiten in de zin van §1, a) en b) gepleegd. Mocht de dienst Vreemdelingenzaken menen dat verzoeker een ernstig misdrijf in de zin van art. 55/4, §1, c) Vw. heeft gepleegd, dan betwist verzoeker dit. Uiteraard heeft verzoeker ernstige fouten gemaakt maar hij beging geen fouten in de zin van art. 55/4, §1, c) Vw.” Verder heeft hij de betekenis van het begrip “ernstig misdrijf” toegelicht.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen toepassing heeft gemaakt van deze eerste paragraaf, doch van de tweede paragraaf, waarin overigens de notie “ernstig misdrijf” niet voorkomt. Derhalve toont verzoeker niet aan dat zij over zijn argumenten moest motiveren, nu deze niet relevant zijn voor de toepassing van de door de verwerende partij gehanteerde bepaling.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.1.3.3. Waar verzoeker in zijn tweede middelonderdeel stelt dat artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet niets vermeldt over de openbare orde en hij er dan maar vanuit moet gaan dat de verwerende partij wil stellen dat hij een gevaar vormt voor de samenleving, kan worden volstaan met de vaststelling dat uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving. Verzoeker betoogt vervolgens dat de notie “gevaar voor de samenleving” een Europeesrechtelijk begrip is dat dient te worden geïnterpreteerd als “gevaar voor de samenleving omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf”. Uitsluitingsgronden hebben immers altijd verband met een ernstig misdrijf, zo stelt hij. Er wordt in de bestreden beslissing nergens verwezen naar een “ernstig misdrijf”, zodat een schending voorligt van de formele en materiële motiveringsplicht en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Ook dient er te worden gekeken of er sprake is van een actueel of toekomstig gevaar, aldus verzoeker.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij erop wijst dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een zuiver nationale bepaling betreft en de regularisatieprocedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als strikt nationaalrechtelijke procedure geen interpretatie in het licht van internationale regelgeving behoeft, stelt de Raad het volgende vast:

De tweede paragraaf van artikel 55/4 werd ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 10 augustus 2015 Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming.

In de Memorie van Toelichting bij deze wetswijziging wordt erop gewezen dat hiermee de omzetting wordt beoogd van de artikelen 17.1, d) en 17.3 van Richtlijn 2011/95/EU door aan artikel 55/4 twee nieuwe hypothesen voor uitsluiting van subsidiaire bescherming toe te voegen, de ene verplicht, de andere facultatief.

Artikel 17 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming luidt als volgt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*
- c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
- d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt*

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen..”

Waar verzoeker betoogt dat de notie “gevaar voor de samenleving” dient te worden geïnterpreteerd als “gevaar voor de samenleving omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf”, moet erop worden gewezen dat zowel de Europese als de Belgische wetgever er uitdrukkelijk voor hebben gekozen om naast de mogelijke uitsluiting van een verzoeker om internationale bescherming omdat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd (artikel 17.1, b) van de richtlijn en artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet) ook de uitsluiting te voorzien wanneer de betrokkene een gevaar vormt voor de gemeenschap/samenleving of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt/nationale veiligheid.(artikel 17.1, d) van de richtlijn en artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet).

Noch de bepalingen van de voornoemde richtlijn noch de desbetreffende bepalingen van de Vreemdelingenwet bevatten een definitie van het begrip “gevaar voor de samenleving” in artikel 55/4, §2. Bij het beoordelen van dit begrip beschikt het bestuur bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid waarbij hij geval per geval nagaat of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een daadwerkelijk gevaar voor de samenleving vormt (RvS nr. 244.700 van 5 juni 2019).

Kernvraag is derhalve of de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten tot de uitsluiting van verzoeker van de mogelijkheid tot machtiging om verblijf om medische redenen omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving, op grond van de in de bestreden beslissing opgesomde veroordelingen.

Zoals hiervoor reeds is gebleken, werd verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken bij beslissing van de commissaris-generaal van 24 mei 2016, en dit in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat toe over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus indien *“de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid”*.

In het arrest nr. 177 066 van 27 oktober 2016 heeft de Raad zich gebogen over het beroep tegen deze beslissing, en heeft hij het volgende geoordeeld:

“De Raad bemerkt vervolgens dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en erkent dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: “Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.” Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie p. 25 van het Verslag van voornoemde Commissie, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf, hetgeen in casu overigens het geval is.

Verzoekende partij gaat er gemakkelijkschulds halve aan voorbij dat het Hof van Beroep te Antwerpen de feiten waarvoor zij in oktober 2007 werd veroordeeld als “bijzonder zwaarwichtig” heeft bestempeld. In de bestreden beslissing wordt dan ook volkomen terecht opgemerkt: “Rekening houdend met het gegeven (i) dat het Hof van Beroep te Antwerpen de door u gepleegde feiten als bijzonder zwaarwichtig bestempelt; (ii) dat het Hof omwille van de zwaarwichtigheid van het misdrijf waaraan u schuldig werd bevonden niet kon ingaan op uw verzoek om de gevraagde gunstmaatregel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling uit te spreken; en (iv) dat de hierboven beschreven feiten bijzonder ernstig zijn aangezien u het gebruik van geweld of bedreiging niet schuwde, kan er niet betwijfeld worden dat de feiten waarvoor u op 24 oktober 2007 definitief veroordeeld werd moeten gekwalificeerd worden als ‘bijzonder ernstig.’” Aangaande de definitieve veroordeling van oktober 2012 stelt verwerende partij eveneens terecht: “Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts dat u op 2 oktober 2012 definitief veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot 10 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. De strafrechter merkte in zijn vonnis op dat u reeds veroordeeld werd wegens gewelddelicten, dat u hieruit geen lering trok en dat u opnieuw dient gestraft te worden voor uw agressief optreden. De vaststelling dat u de feiten in een staat van wettelijke herhaling pleegde, en dat het geweld dat u gebruikte dermate ernstig was dat het ziekte of arbeidsongeschiktheid van uw slachtoffer tot gevolg had, doet het CGVS besluiten dat het misdrijf waarvoor u in oktober 2012 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.”

Verzoekende partij onderneemt geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten, doch beperkt zich ertoe te stellen dat zij zich slechts “in een context van absolute precariteit en drugsverslaving schuldig heeft gemaakt aan enkele straatdelicten waarbij geen slachtoffers zijn gevallen”. Het is geenszins ernstig dat verzoekende partij de feiten waarvoor zij in oktober 2007 en oktober 2012 definitief werd veroordeeld dermate bagatelliseert. Dat verzoekende partij daarenboven durft te stellen dat hierbij geen slachtoffers zijn gevallen, is een flagrante miskennis en minimalisering van de gevolgen die haar criminele handelingen hebben gehad voor N. S. (het slachtoffer van de diefstal met geweld en bedreiging waarvoor verzoekende partij in oktober 2007 definitief werd veroordeeld) en Z. Z. (het slachtoffer aan wie verzoekende partij opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte en arbeidsongeschiktheid tot gevolg had toegebracht en waarvoor zij in oktober 2012 definitief werd veroordeeld).

Waar verzoekende partij betoogt spijt te hebben van al deze misdrijven en geen criminele intenties heeft, oordeelt de Raad evenwel dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij bij het bepalen of verzoekende partij actueel een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoekende partij, met de strafmaat die gehanteerd werd en met de verschonings- en rechtvaardigingsgronden die verzoekende partij ten aanzien van de Correctionele rechtbank te Antwerpen en het Hof van Beroep te Antwerpen had aangevoerd. Uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten en het recidivisme in hoofde van verzoekende partij blijkt evenwel dat verzoekende partij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers terecht opgemerkt: "Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts dat de feiten en de omstandigheden waarvan sprake is in hoger genoemd arrest van 24 oktober 2007 naar het oordeel van het Hof van Beroep er op wijzen dat u een gevaarlijke persoonlijkheid heeft; en dat u vervolgens nog zeven maal veroordeeld bent voor diverse criminele feiten waarbij u zich telkens in een staat van wettelijke herhaling bevond. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dan ook onmiskenbaar dat u geen respect heeft voor andermans fysieke en psychische integriteit, noch voor andermans eigendomsrecht, hetgeen een hoeksteen vormt van het Belgisch rechtsbestel. Het gegeven dat u sinds oktober 2007 meerdere malen strafrechtelijk veroordeeld bent wijst er voorts duidelijk op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien. Uit uw handelingen komt dan ook een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het gegeven dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld bent reeds van enkele jaren geleden dateren, betekent immers niet, gelet op de aard en ernst van de door u gepleegde misdrijven en de vaststelling dat u reeds meerdere malen recidiveerde, dat er geen risico bestaat dat u nieuwe criminele feiten zou begaan."

Uit het voorgaande volgt dat verwerende partij afdoende gemotiveerd heeft dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving. De blote bewering van verzoekende partij dat zij geen criminele intenties heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat uit het geheel van de objectief vastgestelde strafrechtelijke feiten en respectievelijke veroordelingen dient te worden afgeleid dat het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van verzoekende partij erop wijst dat verzoekende partij geen lering trekt uit haar eerdere veroordelingen en een neiging vertoont om het gedrag dat een gevaar vormt voor de samenleving te herhalen. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat verzoekende partij dit gedrag in de toekomst zal voortzetten. De omstandigheden die tot de veroordelingen van verzoekende partij hebben geleid wijzen er aldus op dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt."

In zoverre de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de verschillende veroordelingen tot en met deze door de Correctionele rechtbank van Antwerpen van 2 oktober 2012, is het derhalve niet kennelijk onredelijk hem op grond van deze veroordelingen te beschouwen als een gevaar voor de samenleving. Dat zij verder had moeten motiveren over het ernstige karakter van de feiten op grond van de inhoud van de verschillende strafrechtelijke uitspraken, zoals verzoeker meent, kan niet worden bijgetreden. Verzoeker maakt zelf het voorwerp uit van deze uitspraken, kent de inhoud ervan en betwist noch de veroordelingen, noch de kwalificatie van de feiten die ertoe hebben geleid.

Gelet op alle voorliggende elementen, is het niet relevant of deze rechterlijke beslissingen al dan niet werden toegevoegd aan het dossier.

Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de internering die op 28 november 2016 werd gelast door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Antwerpen uit hoofde van belaging, in staat van wettelijke herhaling, voor feiten gepleegd tussen 30 september 2015 en 5 augustus 2016. Deze beslissing bevindt zich in het administratief dossier. Er valt onder meer het volgende in te lezen: "De sociale gevaarlijkheid van de in verdenking gestelde blijkt uit de bewezen feiten en het volgehouden herhaald karakter ervan, zijn eerdere uit zijn strafregister blijkende veroordelingen wegens onder meer afpersing en slagen en verwondingen." en "Het interneringsstatuut biedt de beste garanties niet alleen voor de maatschappij, maar vooral voor [verzoeker] zelf, die, blijkens het verslag, nood heeft aan een psychotherapeutische en medicamenteuze behandeling, waarbij er tevens aandacht zal zijn voor maatschappelijke integratie."

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij, op grond van de voorgaande veroordelingen van verzoeker en diens internering, ten onrechte heeft geoordeeld dat hij een gevaar is voor de

samenleving. Het actuele karakter van dat gevaar blijkt alleen al uit het feit dat verzoeker inmiddels nog steeds geïnterneerd is en, zoals hierna zal blijken uit het bijgevoegde standaard medisch getuigschrift, zijn behandeling nog in een beginstadium zit.

Het tweede en derde middelonderdeel kunnen niet worden aangenomen.

2.1.3.4. Verzoeker betoogt in een vierde middelonderdeel dat de verwerende partij had moeten overgaan tot een proportionaliteitstoets, en dat geen rekening werd gehouden met de elementen uit zijn aanvraag, zoals zijn actuele medische toestand, het gegeven dat hij onmogelijk terug kan keren naar zijn land van herkomst, het ophouden van middelengebruik en het feit dat hij zonder verblijfsstatuut geen perspectief heeft om vrij te komen. Hij wijst erop dat hij alle feiten waarvoor hij strafrechtelijk werd veroordeeld reeds plaatsvonden vooraleer hem de vluchtelingenstatus werd toegekend en dat hij voor de feiten uit 2015-2016 werd geïnterneerd precies omwille van zijn psychiatrische toestand die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden teniet doet of ernstig aantast. Er wordt ook geen rekening gehouden met het feit dat hij al enkele jaren wordt opgevolgd in het Forensisch Psychiatrisch Centrum (FPC).

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de bewoordingen van artikel 9ter, §4 van de Vreemdelingenwet erop wijzen dat, van zodra is vastgesteld dat verzoeker een gevaar is voor de samenleving, het bestuur ertoe gehouden is om hem uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling. In die optiek kan de verwerende partij niet worden verweten niet verder te zijn ingegaan op de gegevens die verzoeker bijbracht omtrent onder andere zijn actuele medische situatie en het feit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Waar verzoeker verder stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij al enkele jaren wordt opgevolgd in het FPC, blijkt uit de bestreden beslissing dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden, meer bepaald als gegeven dat heeft bijgedragen tot de conclusie dat hij moet worden beschouwd als een gevaar voor de samenleving.

Wat betreft verzoekers argument dat hij zonder verblijfsstatuut geen perspectief heeft om vrij te komen, toont hij niet aan dat de verwerende partij *in casu* rekening moest houden met en motiveren over dit gegeven. Daarenboven valt niet in te zien welk belang hij heeft bij zijn grief, om de volgende redenen:

Verzoeker diende aan aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij voegde een standaard medisch getuigschrift (SMG) bij en wees erop dat hieruit blijkt dat hij lijdt aan verschillende ernstige medische aandoeningen, namelijk waanstoornissen en een antisociale persoonlijkheidsstoornis, dat hij een psychiatrische behandeling dient te ondergaan, dat bij gebrek aan behandeling en externe controle hij opnieuw fouten zou kunnen maken en in moeilijkheden zou kunnen komen, dat hij moet behandeld worden door voor zijn mentale gezondheid gespecialiseerde artsen en dat de leefbaarheid van zijn toekomst afhangt van de beschikbaarheid van specifieke expertise, die beschikbaar noch toegankelijk is in zijn land van herkomst.

Met zijn aanvraag tracht verzoeker een machtiging tot verblijf te bekomen die hem in België toegang zou verlenen tot de voor zijn psychische aandoeningen noodzakelijke behandeling en niet te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

Wat dat laatste aspect betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet vergezeld gaat van een verwijderingsbeslissing en dat de Commissaris-generaal in zijn beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, heeft geoordeeld dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Indien de verwerende partij in de toekomst alsnog zou overgaan tot een verwijderingsbeslissing, dan kan verzoeker op dat ogenblik desgewenst een beroep indienen tegen deze beslissing.

Verder verblijft hij momenteel al enkele jaren in het FPC alwaar hij naar luid van de inhoud van het SMG een behandeling krijgt voor zijn psychiatrische problematiek. Volgens de inhoud van het SMG, gedateerd op 30 juli 2019, is het heden nog te vroeg in de behandeling om uitspraak te doen over de duur ervan. Een beëindiging van de behandeling –of de wijziging van een residentiële behandeling naar een ambulante behandeling– is derhalve niet in zicht. Indien verzoeker op adequate wijze kan worden behandeld in het FPC, en dit leidt tot een wijziging van de modaliteiten van zijn internering of zelfs de beëindiging daarvan, dan zal dat impliceren dat wordt vastgesteld dat hij niet langer moet worden beschouwd als een gevaar voor de maatschappij. Verzoeker beweert wel, maar toont niet aan, dat zijn verblijfsstatus deze beoordeling zou kunnen beïnvloeden.

2.1.4. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“ Schending van art. 3 en 5 EVRM. Schending van artikel 62 § 2 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

9.

Verzoeker verblijft momenteel al sinds 30 maart 2018 onder het statuut van geïnterneerde in het Forensisch psychiatrisch centrum te Antwerpen.

Om aan zijn re-integratie te werken en op termijn een einde te kunnen maken aan zijn statuut, is het vereist dat hij een verblijfsrecht zou kunnen verwerven. Een behandeling in een setting met een lager beveiligingsniveau is immers niet mogelijk met zijn verblijfsstatus.

Zonder verblijfsstatus zou tot onbepaalde tijd in de hoogste beveiligingssetting (FPC of gevangenis) worden vastgehouden. Zo'n levenslange vasthouding zonder mogelijkheid om vrij te komen is een schending van art. 3 EVRM (zie o.m. EHRM CASE OF MURRAY v. THE NETHERLANDS, 26 april 2016; EHRM 12 februari 2008, Kak aris t/ Cyprus, §§ 97-98).

Art. 3 EVRM is een hogere rechtsnorm en primeert op de bepalingen uit de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Bij elke beslissing waarbij er een mogelijk schending is van dit fundamentele recht, dient verweerder een toets en een nauwkeurig onderzoek uit te voeren.

Bovendien maakte verzoeker hiervan reeds melding van in zijn aanvraag:

"Op 24 mei 2016 besliste het CGVS de vluchtelingenstatus in te trekken maar wel te beslissen dat verzoeker niet kan worden teruggeleid, direct, noch indirect naar de Russische Federatie, wegens een ernstig risico op schending van zijn fundamentele rechten, los van zijn medische toestand. Op 22 juni 2017 werd zijn verblijf door de Staatssecretaris beëindigd.

Verzoeker kan, zelfs los van zijn medische problematiek, niet worden teruggeleid naar de Russische federatie. Dit zou een schending vormen van zijn fundamentele rechten, waaronder artikel 2 en 3 EVRM, aldus het CGVS in zijn beslissing.

a. Levenslange opsluiting is in strijd met het EVRM

Verzoeker is geïnterneerd en verblijft momenteel in het Forensisch Psychiatrisch Centrum te Antwerpen en komt omwille van de afwezigheid van recht tot verblijf niet in aanmerking voor uitgangsvergunningen of trajecten waarbij hij het centrum tijdelijk kan verlaten. Dit beperkt zijn behandelingstraject ernstig. Hij verzoekt hiermee rekening te willen houden.

Vermits hij geïnterneerd is werd, kent verzoekers opsluiting geen einddatum. Aangezien hij momenteel niet over verblijf beschikt, komt ook hij niet in aanmerking voor invrijheidstelling op proef volgens de Interningswet van 5 mei 2014. Hij heeft derhalve geen reële mogelijkheid om in te toekomst vrij te komen. Dit vormt een schending van art. 3 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk gesteld dat een gedetineerde altijd een reële mogelijkheid moet hebben om in de toekomst vrij te komen (zie o.m. EHRM CASE OF MURRAY v. THE NETHERLANDS, 26 april 2016; EHRM 12 februari 2008, Kak aris t/ Cyprus, §§ 97-98).

Indien wordt geweigerd om verzoeker te machtigen op basis van art. 9ter Vw., is er sprake van een schending van art. 3 EVRM: ofwel wordt verzoeker levenslang opgesloten zonder dat er een reële mogelijkheid bestaat om ooit vrij te komen, ofwel bestaat er een ernstig risico op een schending van verzoekers fundamentele rechten bij terugkeer naar de Russische federatie. "

Het was aan verweerder om te onderzoeken of er sprake zou zijn van een schending. Op de bevoegde nationale autoriteiten rust de verplichting om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Dit wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 185; EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, § 117; EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 104; EHRM 13 december 2012, El-Masri t. Macedonië, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en de situatie te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99).

Door zelfs geen enkele toets of onderzoek uit te voeren, is er sprake van een schending van art. schending van art. 3 en 5 van het EVRM, in samenhang gelezen met artikel 62 § 2 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."

2.2.2. De verwerende partij repliceert hierop in haar nota als volgt:

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 3 en 5 EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt sedert 30/3/2018 onder het statuut van geïnterneerde in het forensisch psychiatrisch centrum van Antwerpen te verblijven. Om aan zijn integratie te kunnen werken zou hij een verblijfsrecht moeten kunnen verwerven. Hij zou dit ook hebben opgeworpen in zijn aanvraag. Er zou geen enkele toets zijn uitgevoerd waardoor de artikelen 3 en 5 EVRM volgens hem werden geschonden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat enkel wanneer er overwogen wordt om een uitgesloten ernstig zieke vreemdeling te verwijderen, de wetgever voorziet dat de gemachtigde van de Minister rekening moet houden met zijn medische toestand. In concreto zal deze vreemdeling niet verwijderd worden indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsbeslissing, zodat de gemachtigde van de Minister wel degelijk kon volstaan met de vaststelling dat verzoeker zich schuldig gemaakt heeft aan handelingen in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij kan nog verwijzen naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die voorgaand standpunt onderschrijven:

"Il résulte de la lettre de cette disposition que rien n'empêche l'autorité administrative, qui est saisie d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9 ter précité mais qui considère d'emblée qu'il existe de sérieux motifs de croire que l'intéressé a commis des actes visés à l'article 55/4 précité, de statuer directement sur son exclusion du bénéfice dudit article 9 ter, sans devoir préalablement se prononcer sur les éléments médicaux soumis à son appréciation, un tel examen se révélant du reste superflu dans un tel cas de figure puisque l'auteur de l'acte a en tout état de cause décidé de l'exclusion de l'intéressé. Il s'en déduit qu'en décidant d'exclure le requérant sans préalablement se prononcer sur les éléments médicaux avancés dans la demande, la partie défenderesse n'a pas violé la disposition légale précitée."

Vrije vertaling :

"Uit de inhoud van deze bepaling volgt dat niets de administratieve overheid, die belast is met een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet maar die vaststelt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager handelingen zoals bedoeld in art. 55/4 heeft gepleegd, belet om rechtstreeks uitspraak te doen over de uitsluiting van art. 9ter van de Vreemdelingenwet zonder de voorgelegde medische elementen te beoordelen, een dergelijk onderzoek is in elk geval overbodig aangezien de wetgever besloten heeft om de betrokken persoon in elk geval uit te sluiten. Hieruit volgt dat verweerder de hierboven genoemde wettelijke bepaling niet geschonden heeft door te

beslissen om de aanvrager uit te sluiten zonder eerst uitspraak te doen over de in de aanvraag aangevoerde medische elementen.” (RvV nr. 15.078 van 20 april 2008)

“Waar de verzoekende partij stelt dat zij noch indirect, noch direct mag teruggeleid worden naar Afghanistan, gelet op de beslissing van 17 juli 2015 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft waardoor zij naar Afghanistan teruggeleid wordt. Tenslotte wijst de Raad er nog op dat de voorbereidende werken expliciet bepalen: “Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, p.36). 36). Het staat de verzoekende partij derhalve vrij om te gepasten tijde bij het treffen van een verwijderingsmaatregel haar op dat ogenblik geldende medische situatie aan te halen in het licht van artikel 3 van het EVRM.” (RvV nr. 191.038 van 30 augustus 2017)

“Il résulte de la lettre de cette disposition que rien n'empêche l'autorité administrative, qui est saisie d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980, d'exclure d'emblée un demandeur du bénéfice de cette disposition, s'il existe de sérieux motifs de croire que l'intéressé a commis des actes visés à l'article 55/4, précité. Dans ce cas, le Ministre ou son délégué ne doit pas se prononcer sur les éléments médicaux et autres contenus dans la demande d'autorisation et soumis à son appréciation. En effet, un tel examen se révèle superflu du seul fait de l'exclusion.”

Vrije vertaling :

“Uit de inhoud van deze bepaling volgt dat niets de administratieve overheid, die belast is met een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, belet om de aanvrager uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager handelingen zoals bedoeld in art. 55/4 heeft gepleegd. In dit opzicht, hoeft de Minister of zijn gemachtigde zich niet uit te spreken over de in de aanvraag aangevoerde medische elementen. Een dergelijk onderzoek is zelfs overbodig alleen al omwille van de uitsluiting.” (RvV nr. 193.695 van 16 oktober 2017; RvV nr. 202.890 van 24 april 2018)

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. De grieven van verzoeker, zoals die werden ontwikkeld in zijn aanvraag en in zijn verzoekschrift, hebben betrekking op zijn mogelijkheid tot re-integratie, de duurtijd en de mogelijke beëindiging van zijn internering. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij hierop had moeten antwoorden in de bestreden beslissing, teneinde te voldoen aan de formele motiveringplicht, maar toont dit niet aan. In casu kwam het de verwerende partij toe om te motiveren waarom zij van oordeel is dat verzoeker een gevaar is voor de samenleving en daarom moet worden uitgesloten van het voordeel van de verblijfsmachtiging om medische redenen. Dat heeft zij, zoals blijkt uit de beoordeling van het eerste middel, op deugdelijke wijze gedaan. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij verder moest ingaan op verschillende hypothesen die raken aan de beslissing om hem te internen en de duurtijd daarvan. De finaliteit van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals verzoeker beoogt, strekt er immers toe de betrokken vreemdeling te behoeden voor een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, niet om de kans op een vrijlating te beïnvloeden. Indien verzoeker zijn internering of de duur ervan strijdig acht met artikel 3 van het EVRM, dan moet hij zich daartegen verweren met de middelen die het recht hem verstrekt.

Voor het overige, waar verzoeker verwijst naar het mogelijke risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, kan worden verwezen naar hetgeen reeds werd vastgesteld bij de beoordeling van het eerste middel.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM. Het luidt als volgt:

“Bestreden beslissing valt binnen het EU-recht, vermits art. 55/4 een omzetting vormt van artikel 14 van Richtlijn 2011/95/EU.

Vaste rechtspraak van uw Raad wijst op de toepasselijkheid van art. 41 EU-handvest als algemeen rechtsbeginsel in het kader van het Unierecht (zie RvV nr. 162 808 van 25 februari 2016 (eigen onderlijning);

"Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen von artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt. Het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, gelden in casu aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing; Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een maatregel zoals de bestreden beslissing moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)" (eigen onderlijning)

Op basis van bovenstaande vaste rechtspraak dient te worden besloten dat art. 41 EU-handvest en het daarin vervatte hoorrecht in casu diende te worden gerespecteerd.

Bovendien beïnvloedt bestreden beslissing verzoeker duidelijk in zijn belangen. Hieruit volgt dat hij zijn standpunt had moeten kunnen kenbaar maken. Dit is in totaal niet. Verzoeker werd dus niet door verweerder gehoord.

Mocht verzoeker daadwerkelijk zijn gehoord over de cruciale punten, had hij kunnen wijzen op de afwezigheid van een gevaar voor de samenleving, op zijn medische toestand, op het risico dat hij levenslang kan worden vastgehouden,... (zie hierboven). Door verzoeker niet te horen, heeft verweerder deze cruciale elementen niet in zijn overweging kunnen meenemen.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging" , niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het hoorrecht en van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt dat hij niet gehoord werd en hij zijn standpunt niet kon uiteenzetten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet op dienstige wijze een schending van het hoorrecht kan inroepen nu de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door hem ingediende aanvraag en hij aldus in de mogelijkheid was zijn standpunt kenbaar te maken. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM kan verwezen worden naar de uiteenzetting supra.

Het derde middel is ongegrond".

2.3.3. De Raad kan ter zake volstaan met de vaststelling dat de bestreden beslissing het resultaat is van de aanvraag die verzoeker heeft ingediend. Verzoeker kon in deze aanvraag alle elementen aan de verwerende partij voorleggen die naar zijn mening zijn aanspraken op de gevraagde machtiging tot verblijf konden rechtvaardigen. Het doel van het hoorrecht is op die manier bereikt.

Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag onder meer heeft gewezen op zijn medische toestand en op het risico dat hij levenslang kon worden vastgehouden. Deze elementen waren de verwerende partij dus reeds bekend. Waar verzoeker verder stelt dat hij had kunnen wijzen op de afwezigheid van een gevaar voor de samenleving, spreken de stukken uit het rechtsplegingsdossier zoals die hiervoor al ter sprake zijn gekomen, dit tegen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat, mocht hij bijkomend zijn gehoord, dit aanleiding had kunnen geven tot een andere beslissing.

Wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM moet worden vastgesteld dat die in dit middel niet wordt toegelicht, zodat het in zoverre onontvankelijk is.

2.3.4. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS